

Šípková Růženka

Zdeněk Svěrák, Jaroslav Uhlíř

Začíná se pohádka
pro velké i drobátka.
Pro plaché i odvážlivce
o jedné nevinné dívce,
krásné až se dech úží.
Jméno měla po růži.
Jméno měla po růži,
po růži.

Na zámku jsme sami žili,
tak jsme si ji vymodlili.
Aby nám ji Pán Bůh dal,
nad námi se smiloval.

Děvčátko se narodilo.
Na zámku hned bylo milo.
Snes kolíbku z půdičky
a já pozvu sudičky,
sudičky.

Vystrojili hostinu
pro zámek i dědinu.
Hudba zněla po okolí,
jídla byly plné stoly.
Chválí ženy i muži,
že má jméno po růži.
Že má jméno po růži,
po růži.

Ustupte lidi, ustupte trošinku,
copak jí dáte sudičky do vínku?
Ustupte lidi, ustupte trošinku,
copak jí dáte sudičky do vínku?

Já jsem ta sudička prvá.
Ze srdce přeju ti,
ať tvoje zdraví trvá
od teďka do smrti.

To je ta sudička prvá.
Ze srdce přeje ti,
ať tvoje zdraví trvá
od teďka do smrti.

Já jsem ta sudička druhá,
která ti zavěští.
Buď krásná jako duha,
co bývá po dešti.

To je ta sudička druhá,
která ti zavěští.
Buď krásná jako duha,
co bývá po dešti.

Jsem tu já, bába z mokřin,
kterou jste nezvali.
Smůlu vám přimíchám do křtin,

šťěstíčko zakalím.

Až budeš, růžičko, v květu,
ostrý trn bodně tě.
V té chvíli dáš sbohem světu,
stane se to v létě.

|: Ustup ty krutá,
ještě je sudička,
která je mocná,
i když je chudička. :|

Ubozí rodiče zlatí,
bude to boleti.
Nezemře, musí však spáti
po celé století.

Po celé století...

K životu vrátit se může
za sto let - jen kdyby,
získala pravého muže,
který ji políbí.

Slyšíte, lidi, k spánku ji donutí
do prstu, do prstu, do prstu bodnutí.
Slyšíte, lidi, k spánku ji donutí
do prstu, do prstu, do prstu bodnutí.

Musíme být opatrní,
vymýtíme všechno trní.
Spálíme to na ohni,
jen se, dítě, nebodni.

Vysekejte, co kdo může.
Vše co píchá - hlavně růže.
Spálíme to na ohni,
jen se, dítě, nebodni.
Nebodni!

Nebodni!
Lidé zdejší ba i jiní
posekali ostružiní.
Všechny trnky, akáty

A co angrešt?
Ten taky!

Spálili to na ohni,
jen se, děvče, nebodni.
Jen se, děvče, nebodni,
nebodni.

Růženka rostla do krásy,
která ji byla přisouzena.
Když měla šestnáct let - asi,
stala se s ní ta hrozná změna.

Zavinila to zvědavost,
že jednou vešla do komory,
ve které seděl cizí host,
a zapředla s ním rozhovory.

Co tu, stařenko, děláte?
Tohle jsem ještě neviděla.
Předu už od půl deváté,
abych nějakou přízi měla.

Copak je tohle?
Vřetýnko.

Je na něm len,
co roste v poli.
Jenom si sáhni, slečinko.
Opravdu můžu?
Jau, to bolí.

Tak ses přece chytila,
jak jsem ti to slíbila.
Pojďte sem lidi, Růžence bídne je.
Na prstě lesknou se krvavé krůpěje.

Pojďte sem lidi, Růžence bídne je.
Na prstě lesknou se krvavé krůpěje.

Nešťastná dívka usíná
a všichni jak by zkameněli.
Zarůstá trním pěšina,
zarůstá trním zámek celý.

Že měla jméno od růže,
spoutaná byla růží planou.
Bůh ví, zda někdo pomůže.
Sbohem a nebo nashledanou.
Sbohem a nebo nashledanou.

Sbohem, Růženko šípková.
Zavál tě čas a nikdo není,
kdo ostrý meč si vyková
a dá ti spásné políbení.

Žili, byli bratři tři,
to jsme my.
Měli mezi sebou při,
to jsme my.

Vypráví si prostý lid
a náš děd,
lze tu dívku probudit
za sto let.

Hádáme se bratři tři,
kdy to je?
Loni nebo pozítří.
Kdy to je?

Já jsem se tam vypravil
k večeru.
Úplně jsem otupil sekeru.
Já jsem tam šel po ránu
k té slečně,
že to trní polámu.
Zbytečně.

Mám ten dojem, že je pozdě.
Sto let už jsme propásli.

Mám ten dojem, že je brzy.
Teď bych si dal podmáslí.
Je to pozdě.
Je to brzy.
Ty jsi blázen.
Nebud' drzý.

Je to prostě zbytečný
usilovat o slečny.
Je to prostě zbytečný
usilovat o slečny.

Když si tě, dívko, představím,
jak tam spíš
spánkem jak smůla lepkavým,
chci být blíž.
Neví se kdy, však ví se,
kam mám se dát.
Já tě z té smůly vysekám.
Mám tě rád.
Není pozdě, není brzy,
projdu houštím každý den.
Člověka to neomrzí,
když je láskou zasažen.
Zasažen.

Utkám se znovu
s tím trním šípkovým
a pak ti všechno vyplním,
vypovím.
Až tvoje oči zaplanou
v úžasu,
vetknu ti růžičku planou
do vlasů.

Vetkne jí růžičku planou
do vlasů.
Vetkne jí růžičku planou
do vlasů.

Každý den mládenec udatně útočí
na prales šípkový v zámeckém úbočí.
Sotva však trnitá chapadla přemůže,
nová se zaseknou princovi do kůže.

Trní ho oplétá, zraňuje do krve.
Šest dní tak bojuje, sedmý den teprve
naposled zasekne ostrý meč do houští.
Trní se nebrání, trní ho propouští.
Propouští.
Propouští.

To byl ten pravý,
to byl ten pravý den.
Růžence končí stoletý dlouhý sen.
To byl ten pravý,
to byl ten pravý den.
Růžence končí stoletý dlouhý sen.

To je mi pěkné probuzení,
to je mi pěkné ráno.
To se mi zdá, to pravda není,
jak ty jsi krásná, panno.

Ruce máš celé poškrábané.
To se ti stalo cestou?
To se tak někdy princům stane,
když vyjdou za nevěstou.

To je mi pěkné probuzení,
když srdce dlouho spalo.
Snila jsem, že se někdo žení,
ale s kým, to se mi nedozdalo.

S tebou, ty dívko rozkvetlá,
s tebou, ty růže mnoholistá.

Lásku ta zloba nespletla
a slavná svatba už se chystá.
S tebou, ty dívko rozkvetlá,
s tebou, ty růže mnoholistá.

Lásku ta zloba nespletla
a slavná svatba už se chystá.
S tebou, ty dívko rozkvetlá,
s tebou, ty růže mnoholistá.

Lásku ta zloba nespletla
a slavná svatba už se chystá.
S tebou, ty dívko rozkvetlá,
s tebou, ty růže mnoholistá.

Lásku ta zloba nespletla
a slavná svatba už se chystá.
To byla ta pohádka
pro velké i drobátka,
pro plaché i odvážlivce
o jedné nevinné dívce krásné,
až se dech úží.
Jméno měla po růži.
Jméno měla po růži.
Po růži. Po růži.